

Ankenævnet *for* Forsikring

Den 5. august 2020 blev i sag nr. 94884:

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

mod

Gartnernes Forsikring GS
Struergade 24
2630 Taastrup

afsagt

k e n d e l s e :

Forsikringstageren har retshjælpsforsikring. I klageskema af 18/2 2020 til nævnet samt i vedlagte bilag har klagerens advokat bl.a. anført:

"Se vedhæftede bilag.

Hvad vil du konkret opnå hos selskabet?

Forsikringsdækning i sagen, så sagen kan køres.

...

Jeg skal herved på vegne [klageren] indgive en klage over Gartnernes Forsikring GS grundet forsikringsselskabets afslag på at yde retshjælpsdækning til en sag mod [kommune].

Jeg vedhæfter min korrespondance med Gartnernes Forsikring GS vedrørende retshjælpsdækning til sagen.

I forlængelse af korrespondancen kan det påpeges, at min klient har en rimelig grund til at føre sagen, da [kommunes] ansvarspådragende adfærd har medført ekstraudgifter for min klient.

Det er efter min vurdering ansvarspådragende, når en kommune giver vildledende og forkerte oplysninger. I øvrigt er der støtte i retspraksis for denne antagelse. Vi kan efter min vurdering dokumentere dette ved de fremsendte referater, samt vidneafhøring af de udførende entreprenører og eventuelt ved vidneafhøring af kommunalt ansatte.

Relevant retspraksis

I U 2007.390 H fandt Højesteret, at kommunen havde givet sagsøger et åbenbart forkert svar og derved havde handlet ansvarspådragende.

I øvrigt kan min klient dokumentere et tab, da han har en faktura for udgifterne til de antagne entreprenører, hvilket kan suppleres af vidneafhøringer af de udførende entreprenører.

Forsikringsankenævnets kendelse nr. 65790 behandler spørgsmålet omkring, hvornår man har en rimelig grund til at føre en retssag i relation til spørgsmålet om retshjælpsdækning. Kendelsen drejer sig om fortolkningen af en lejekontrakt. Forsikringsselskabet mente ikke, at klagers fortolkning af en lejekontrakt var korrekt, og gav derfor afslag på retshjælpsdækning i sagen. Forsikringsankenævnet tog derfor stilling til, hvornår en forsikringstager har rimelig grund til at føre en sag. Efter en gennemgang af sagen fandt forsikringsankenævnet, at klager havde en rimelig grund til efter bevisførelse under en retssag at få afgjort, hvilke regler der var aftalt mellem parterne i leje-forholdet.

Kendelsen viser, at det ikke er forsikringsselskabet, som skal foretage en tilbundsående prøvelse af, om en sag kan vindes ved domstolene på baggrund af den påtænkte bevisførelse. Som forsikringstager skal man have mulighed for rimelig bevisførelse ved en domstol. Forsikringsselskaberne skal således alene foretage en lempelig vurdering af, om der er rimelig grund til at føre sag.

Da vi har vidner, som kan forklare, at min klient har handlet i tiltro til kommunen, mener jeg, at min klient bør have lejlighed til at varetage sine interesser ved at foretage vidneafhøringer ved domstolsprøvelse.

Gartnernes Forsikring GS har heller ikke haft mulighed for at foretage en ordentlig bevisvurdering, idet der uden nogen domstolsprøvelse ikke kan tages stilling til vidnernes forklaring og troværdighed. Herudover er det ikke uden domstolsprøvelse muligt at stille uddybende spørgsmål og dermed finde ud af, om kommunen har handlet ansvarspådragende.

Da min klient kan dokumentere, at kommunen har givet vildledende oplysninger, at han har lidt et tab på baggrund af disse vildledende oplysninger, og der er retspraksis på, at det er ansvarspådragende for en kommune at give en borger vildledende oplysninger, bør der på baggrund af ovenstående meddeles retshjælpsdækning i sagen."

Selskabets advokat har i brev af 31/3 2020 til nævnet bl.a. anført:

"På grundlag af oplysningerne i sagen har jeg efter aftale med Gartnernes Forsikring G/S ved brev af 14. august 2019 afvist at give (forhånds) tilsagn om retshjælpsdækning i sagen, og dette afslag er siden fastholdt ved mails af 18. december 2019 og af 9. marts 2020, jf. hertil de uploadede bilag.

...

Herudover bemærkes følgende:

Det påhviler klageren at sandsynliggøre, at betingelserne for at opnå retshjælpsdækning er opfyldt. Det er bl.a. en betingelse, at klageren kan anses for at have rimelig grund til at indbringe tvisten for domstolene, herunder har rimelig udsigt til at få medhold i retssagen, jf. hertil forsikringsbetingelsernes pkt. 3.2 og pkt. 7 litra a).

På det foreliggende grundlag må det fastholdes, at det klageren har anført og fremsendt til støtte for sit erstatningskrav på 54.887,50 kr. over for kommunen, og oplysningerne i sagen i øvrigt, ikke giver klageren rimelig grund til at indbringe tvisten for domstolene.

Det er ikke sandsynliggjort af klageren ved det fremsendte telefonnotat udfærdiget af autoriseret kloakmester ... om telefonsamtalerne den 7. januar 2019 med kommunen, eller i øvrigt, at kommunen på grundlag af mundtlige oplysninger givet under disse telefonsamtaler har begået ansvarspådragende fejl eller forsømmelser, der kan begrunde en erstatningspligt for kommunen overfor klageren i sagen.

Det er helt grundlæggende klagerens – og ikke kommunens – ansvar, at han har fået tilvejebragt de fornødne tilladelser til byggeriet, hvilket – ud over byggetilladelsen som efter det oplyste forelå allerede den 30. august 2018 - f.eks. kan omfatte evt. tilladelser og dispensationer i henhold til naturbeskyttelsesloven og anden lovgivning mv., inden byggeriet påbegyndes.

Det kan baseret på klagerens egne oplysninger i sagen konstateres, at klageren valgte at igangsætte byggeriet på et tidspunkt forud for den 7. januar 2019 (det præcise tidspunkt fremgår ikke af sagens akter), idet byggeriet, herunder de igangsatte jord- og kloakarbejder på grunden ifølge klageren på dette tidspunkt blev afbrudt og udsat som følge af kommunens mundtlige besvarelse af to telefoniske henvendelser fra [kloakmester], der angik hans 'forundersøgelse for placering af nedsivningsanlæg på grunden'.

Dermed har klageren altså i den konkrete sag valgt at igangsætte byggeriet, herunder jord- og kloakarbejder på grunden, uden forinden at have sikret sig kommunens stillingtagen til, hvorvidt det planlagte og igangsatte byggeri, herunder det omtalte nedsivningsanlæg, krævede ('yderligere') tilladelse i henhold til gældende lovregler mv.

Dernæst kan det konstateres, at klageren, foranlediget af resultatet af [kloakmesters] telefoniske kontakt til kommunen, valgte – mod betaling – at få et ingeniørfirma til den 16. januar 2019 at ansøgte kommunen om tilladelse ('dispensation') i henhold til naturbeskyttelsesloven regler til at ændre forløbet af grøften, sådan at grøften kom til at ligge udenfor byggefeltet, herunder mere end 10 meter fra det ønskede nedsivningsanlæg på grunden. Henset til, at klageren efter det oplyste var af den opfattelse, at de nødvendige tilladelser til at nedlægge grøften mv. allerede forelå, kunne og burde klageren forinden have kontakttet kommunen for afklaring af evt. misforståelser foranlediget af telefonsamtalerne den 7. januar 2019.

Der er efter de foreliggende oplysninger ikke grundlag for klagerens synspunkt i sagen om, at den i januar 2019 iværksatte 'ansøgningsproces' slet ikke var påkrævet. Ved mails af 30. og 31. januar 2019 har kommunen meddelt ('bekræftet'), at grøften gerne måtte nedlægges, da den ikke længere havde nogen funktion.

Efterfølgende har kommunen endvidere ved brev af 9. juli 2019 til klagers advokat oplyst, at den ('endelige') tilladelse i henhold til naturbeskyttelseslovens regler kunne forventes, når høringsfristen var udløbet. Det må antages, at kommunen efterfølgende har givet klager den ønskede tilladelse ('dispensation') til at nedlægge grøften, således som dette allerede var sket den 9. juli 2019, men tilladelsen ('dispensationen') indgår dog ikke i sagens akter.

Efter de foreliggende oplysninger må det endvidere antages, at dele af de planlagte jord- og kloakarbejder efter deres karakter - og uanset problemstillingen om det gældende afstandskrav til grøften - ikke lovligt kunne påbegyndes allerede i starten af januar 2019. Det fremgår således af oplysningerne i sagen, at klager ('først') den 6. februar 2019 ansøgte kommunen om tilladelse til

etableringen af det ønskede nedsivningsanlæg for regn- og spildevand på grunden, og at jord- og kloakarbejdet herom gik i gang den 18. februar 2019. Det bemærkes, at klagers ansøgning af 6. februar 2019 til kommunen og kommunens stillingtagen dertil heller ikke indgår i sagens akter.

Det forhold, at klager lovligt ('først') kunne påbegynde byggeriet, herunder jord- og kloakarbejdet, der involverede grøften fra omkring den 31. januar 2019, samt angående nedsivningsanlægget fra omkring den 18. februar 2019, beror dermed primært på de af klageren valgte ansøgningstidspunkter for de relevante tilladelser mv.

Der foreligger i øvrigt ikke præcise oplysninger om grundlaget for de fire erstatningsposter, der indgår i det samlede erstatningskrav. En evt. erstatning angående klagerens eget tidsforbrug vil ikke kunne kræves betalt med tillæg af moms.

På denne baggrund, og efter oplysningerne i sagen i øvrigt, forekommer det usandsynligt, at kommunen på grundlag af de telefoniske oplysninger givet den 7. januar 2019 – og uanset det præcise indhold af de førte telefonsamtaler – vil kunne gøres ansvarlig for klagers omkostninger forbundet med (a) entreprenørernes evt. betalingskrav forbundet med en afbrydelse/udsættelse af sommerhusbyggeriet fra den 7. januar 2019 og frem, (b) ingeniørfirmaets honorarkrav forbundet med at søge tilladelse til at flytte og/eller nedlægge grøften på grunden, samt (c) klagerens eget tidsforbrug i sammenhængen.

Det fastholdes derfor, at betingelserne for at skulle yde retshjælpsdækning i det konkrete tilfælde ikke er opfyldt."

Klagerens advokat har i brev af 22/4 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Indledningsvist bestrides det, at der ved sagens akter ikke er bevist nogen rimelig grund til at indbringe sagen for domstolene. Som nævnt i min klage af 27. januar 2020 viser forsikringsankenævnets kendelse nr. 65790, at forsikringsselskabet ikke skal foretage en tilbundsgående prøvelse af, om en sag kan vindes på baggrund af den påtænkte bevisførelse.

Domstolene er underlagt princippet om den frie bevisbedømmelse, og det er således min opfattelse, at det er op til domstolene at vurdere, om min klient har løftet sin bevisbyrde. I denne sag vil vidnernes forklaringer være helt afgørende for sagens udfald, og det gælder så meget desto mere, at forsikringsselskabets prøvelse skal være tilbageholdende.

Det fastholdes endvidere, at [kloakmesters] referat af 7. januar 2020, der fremgår på side 3 i bilag C, i sammenhæng med sagens øvrige dokumenter dokumenterer, at kommunen har handlet ansvarspådragende. Referatet dokumenterer, hvem [kloakmester] talte med, og hvad han blev oplyst. Det fremgår heraf, at [medarbejder 7] fra [kommune] oplyste [kloakmester], at der var lavet en permanent dispensation i området, og at afstandskravet til dræn var blevet ændret fra 25 meter til 10.

Min klient havde allerede påbegyndt arbejdet, idet den tidligere ejer af ejendommen havde oplyst min klient, at der var givet tilladelse til at sløjfe grøften, hvilket fremgår af tidslinjen i bilag J og [sælgers] e-mails i bilag K. Dette vil kunne blive belyst nærmere under partsforklaring fra min klient, vidneforklaring af sælger af ejendommen, [sælger] og [medarbejder 1] fra [kommune].

[Kommune] havde således oplyst [sælger], at grøften måtte sløjfes, hvilket [sælger] videreformidlede til min klient. [Sælgers] e-mail til [kommune] fra den 13. september 2016 fremlægges som sagens Bilag 1.

Det fremgår af bilag 1, at [sælger] havde talt med [medarbejder 1] fra kommunen angående den omtalte grøft, og at hun var blevet oplyst, at der ikke var noget problem. [Sælger] bekræftede dette i en e-mail fra den 18. april 2020 der fremlægges som sagens Bilag 2. Det fremgår heraf, at hun var blevet oplyst, at grøften ikke havde nogen funktion, idet der var etableret drænledning, og at grøften derfor kunne sløjfes.

Som det fremgår af [kloakmesters] referat af 7. januar 2019, ringede [kloakmester] til [kommune] for at sikre sig, at dette var rigtigt. [Kloakmester] blev henvist til Vand og Natur og var efterfølgende i kontakt med [medarbejder 2] fra Vand og Natur, der oplyste, at der skulle søges om dispensation. Det er netop denne handling, der efter min opfattelse kan karakteriseres som ansvarspådragende.

På baggrund af disse oplysninger tog min klient kontakt til det rådgivende ingeniørfirma, ... og foranledigede, at der blev udarbejdet en ansøgning om dispensation, der fremgår på side 4 af bilag J. Endvidere har [ingeniør] redegjort nærmere herom på side 8 i bilag J, hvoraf det også fremgår, hvilke omkostningsmæssige konsekvenser [kommunes] forkerte oplysninger har haft, ligesom tabet kan dokumenteres ved [el-firmas] fremsendte fakturaer, jf. bilag E. Endvidere vil dette kunne dokumenteres ved vidneforklaring af de udførende entreprenører. Det bestrides således, at min klient ikke kan dokumentere sit tab.

GF har angivet, at det overordnet set er min klient – og ikke kommunens ansvar at få tilvejebragt de fornødne tilladelser til byggeriet. Dette er korrekt, men det fremgår også af forvaltningslovens § 7, stk. 1, at forvaltningsmyndigheder i fornødent omfang skal yde vejledning og bistand til personer, der retter henvendelse inden for myndighedens sagsområde.

Vejledningen bør sikre, at borgeren får tilstrækkelig orientering om de regler, der gælder på det pågældende forvaltningsområde, om hvilken fremgangsmåde der skal følges af den, der henvender sig til myndigheden, og om hvilke oplysninger, som skal tilvejebringes af borgeren som led i en sags behandling.

Da [kommune] har givet min klient forkerte oplysninger, har de handlet i strid med deres *vejledningspligt*. Kommunen må antages at have den fornødne kendskab til sit eget ekspertiseområde, ligesom man som borger må antages at kunne stole på de oplysninger, man har fået fra kommunen. Som angivet i min klage af 27. januar 2020 er der desuden højesteretspraksis der viser, at en kommunes forkerte oplysninger til en borger er ansvarspådragende, jf. U 2007.390 H.

Kommunen oplyste den 7. januar 2019 [kloakmester], at det var nødvendigt at søge om dispensation, hvilket kommunen senere selv anerkendte var forkert. Det er således åbenlyst, at kommunen har givet min klient forkerte oplysninger.

Derudover bestrides det, at min klient, som har handlet i overensstemmelse med kommunens anvisninger, har udvist egen skyld.

I øvrigt var min klients ekstraudgifter alene nødsaget på grund af kommunens forkerte oplysninger.

Det er således uden betydning for erstatningsspørgsmålet, at min klient påbegyndte arbejdet inden den 7. januar 2019. Det er korrekt, at [medarbejder 3] fra [kommune] i en e-mail af 31. januar 2019 har skrevet, at kommunen kunne bekræfte, at grøften måtte nedlægges, idet den ikke har nogen funktion, eftersom der er etableret et drænledning nord for grøften. Han har dog ikke skrevet noget om, at dette kræver en særlig tilladelse eller dispensation.

Grøften har været overflødig i en årrække, eftersom der længe har været et dræn på grunden, der overtog den funktion, som grøften varetog tidligere. Drænet blev (formentligt) allerede monteret i 90'erne, og grøften har dermed ikke været aktuel i mange år før min klients byggeprojekt, hvilket kommunen burde have vidst.

GF har derudover angivet, at ansøgningsprocessen fra januar 2019 ikke har været overflødig. Dette bestrides, da det fremgår af [medarbejder 4] fra Vand og Natur i [kommune] e-mail af 31. januar, jf. bilag J, at det ikke kræver tilladelse at rørlægge grøften mv. I denne meddelelse anerkendte kommunen netop, at det aldrig har været nødvendigt at søge dispensation og dermed også, at den oplysning, som min klient modtog den 7. januar 2019 var forkert.

'[Kommune] meddeler hermed tilladelse til, at ejer af [adresse], må nedlægge grøft henover grunden, uden yderligere godkendelse herfra.

Der kræves ikke tilladelse, da grøften betegnes som en lavning på grunden, og ingen afvandingsmæssige formål har.' (Min understregning)

[Medarbejder 4s] e-mail af 31. januar 2019 viser altså, at det ikke kræver nogen særlig dispensation/tilladelse at nedlægge grøften.

Efterfølgende ændrede kommunen v/[medarbejder 5] igen forklaring i deres brev af 9. juli 2019, der fremgår på side 6 i bilag C, da de pludseligt angav, at ændringer i naturbeskyttelseslovens områder kræver dispensation.

Det skal bemærkes, at både [medarbejder 4 og 5] arbejder i samme afdeling af [kommune], Vand og Natur. Kommunen har således givet modstridende oplysninger i deres e-mails af 31. januar 2019 og 9. juli 2019, hvilket i øvrigt styrker argumentet om, at kommunen har givet min klient forkerte oplysninger.

Da kommunen dog i to selvstændige meddelelser 31. januar 2019 har angivet ('bekræftet'), at grøften kunne sløjes uden nogen særlig tilladelse, må dette formodes at kunne lægges til grund, hvilket også taler for, at ansøgningsprocessen har været overflødig.

Min klient har fra starten handlet i overensstemmelse med det, som han var blevet oplyst om af ejendommens sælger. Det bestrides derfor, at arbejdet ikke lovligt kunnet påbegyndes.

Endelig må det konstateres, at flere af min klients korrespondancer med kommunen er foregået mundtligt, hvorfor det vil kræve vidneforklaring af de relevante personer fra [kommune] samt [kloakmester] at dokumentere præcis, hvad der blev sagt i telefonsamtalerne den 7. januar 2020.

Ankenævnet for Forsikring

7.

94884

Det faktum, at min klient vil bruge parts- og vidneforklaring fra ejendommens tidligere sælger, [kloakmester], de udførende entreprenører mv. taler også for, at min klient har en berettiget interesse i at få prøvet sagen ved domstolene. Da disse personer må forventes at give overensstemmende forklaringer, bestrides det, at min klient ikke vil kunne dokumentere, at kommunen har givet min klient forkerte oplysninger.

På baggrund af ovenstående fastholdes det, at min klient har rimelig udsigt til at få medhold i sagen, og at betingelserne for, at GF skal yde forsikringsdækning i sagen, er opfyldt."

Klagerens advokat har i supplerende indlæg af 24/4 2020 bl.a. anført:

"Som sagens bilag 3 har jeg vedhæftet et kort over ejendommen, som min klient har modtaget fra den ejendomsmægler, der har bistået med handlen.
Ejendomsmægleren har modtaget kortet fra [kommune], og kortet viser, at kommunen allerede i 2016 var opmærksom på, at der er en drænledning på grunden"

Selskabets advokat har i brev af 5/5 2020 til nævnet bl.a. anført:

"Det tidligere anførte fastholdes fuldt ud.

Det fremgår af [klagers advokats] indlæg, at klager oprindeligt havde fået oplyst af sin aftalepart – sælgeren af byggegrunden – at hun havde talt med kommunen angående muligheden for at nedlægge grøften. Klageren havde altså – ud fra de foreliggende oplysninger – alene grund til at tro, at kommunen mundtligt havde forholdt sig til ønsket om en nedlæggelse af grøften. I almindelighed – og det gælder også klageren i den foreliggende situation – må man, når problemstillingen senere aktualiseres, påregne, at der er eller vil kunne være behov for en supplerende skriftlig myndighedsbehandling (evt. blot en 'formalisering') angående forholdet.

Det kan endvidere fortsat lægges til grund, at byggearbejdet (primo januar 2019) tillige måtte afbrydes for at søge tilladelse til etableringen af det ønskede nedsivningsanlæg på grunden. [Klagerens advokats] indlæg af 22. april d.å. ses ikke at indeholde nyt i denne sammenhæng.

På det foreliggende grundlag må det fortsat fastholdes, at betingelserne for at skulle yde retshjælpsdækning i det konkrete tilfælde ikke er opfyldt."

Klagerens advokat har den 6/5 2020 meddelt nævnet, at der ikke er yderligere bemærkninger til sagen. Nævnet har fået forelagt bilag fra sagen. Uddrag af bilagene gengives nedenfor. Af mail af 18/4 2020 fra klagerens sælger til klageren fremgår bl.a.:

"Det jeg har kunnet finde, som jeg forestiller mig er af interesse i denne sag er vedhæftede mail fra mig til [medarbejder 6] i Planafdelingen [kommune]. Det var hende, jeg korresponderede med omkring udstykningen

Som det fremgår af min mail, har jeg – inden jeg satte udstykningen i værk – talt med [medarbejder 1] og fået hans ord for, at grøften på din grund ikke udgjorde noget problem. Det er nok desværre det tætteste jeg kan komme på en dokumentation af, at han har sagt, at den uden videre

kunne sløjfes. Men det var det, han sagde til mig, da jeg snakkede med ham, og hvor han begrundede det med, at der jo var etableret drænledning, så derfor havde grøften ikke længere nogen funktion."

Af tilbud af 11/11 2018 el, kloak og jordarbejder fremgår bl.a.:

"Kloaktilbuddet dækker over følgende:

- Tryknedsivningsanlæg med pumpe (AP10 tank) (med 4x10 m strenge. (3 x 15 m)) Ny placering i trekanten.
 - Opgravning + bortskaffelse af Rødder og træer. (Der kan med fordel måske genplantes en ny beplantning langs skel, dette er ikke incl. i tilbuddet her) det er nemmere at vurdere efter nedsivningener etableret.
 - Kloakering efter fremsendt materiale. (husk rør ovenud af taget)
 - Faskine til nedsivning af regnvand
- Forbehold skal tages for myndighedskrav og evt. ændringer fra byggetilladelsen."

Af telefonreferat udarbejdet af klagerens kloakmester af hans telefonsamtaler med kommunen den 7/1 2019 fremgår bl.a.:

"Forundersøgelse for placering af nedsivningsanlæg på grunden, kontaktede jeg afdelingen for kloak i åben land [medarbejder 7, kommune]

Der blev oplyst at der var lavet en permanent dispensation i området for reduktion af afstandskravet til dræn fra 25 meter til 10 meter på alle grunde.

Afstandskravet til åbne grøfter er der ikke mulighed for dispensation, jeg fik oplyst at blev grøften rørlagt er der ikke krav om afstand, det kunne de i den afdeling ikke give, jeg blev anbefalet at kontakte forsyningsselskabet.

Ved kontakt til kloakforsyningen blev jeg omstillet til [medarbejder 2] Vand og Natur tlf ... han gjorde mig bekendt med at hele området er udlagt som naturbeskyttelses område §3 alle ændringer af grøfter om det er lukning el rørlagt skal der søges dispensation ved Natur og Miljø. Han ville forslå grøften bliver flyttet udenfor huset som åben grøft for undgåelse af problemer med eventuelle forstoppelser i rørlagt grøft han anbefalede at der blev lavet en dispensation for området"

Af mail af 31/1 2019 fra kommunens afdeling for Vand og Natur til klagerens ingeniør fremgår bl.a.:

"Jvf. Telefonsamtale d.d.

[Kommune] meddeler hermed tilladelse til, at ejer af ..., må nedlægge grøft henover grunden, uden yderligere godkendelse herfra.

Der kræves ikke tilladelse, da grøften betegnes som en lavning på grunden, og ingen afvandingsmæssige formål har.

Ved udstykning af sommerhusgrunden, er der etableret en drænledning nord for matriklen, som afvander området.

Der vil ikke blive opkrævet et sagsbehandlingsgebyr.

[Kommune] afslutter hermed sagen."

Af mail af 31/1 2019 fra kommunens afdeling for Byg til klagerens advokat fremgår bl.a.:

"Jeg kan hermed bekræfte, at grøften på ... må nedlægges.

Det er vurderet at den ikke har en funktion efter der er etableret drænledning lige umiddelbart nord for denne."

Af brev af 9/7 2019 fra kommunen til klagerens advokat fremgår bl.a.:

"Du har ved e-mail af 20. juni 2019 rettet henvendelse til [kommune] – i denne henvendelse har du bl.a. anført, at I mener at [kommune] er forpligtet til at erstatte [klageren] de unødige ekstra-udgifter denne har haft, pga. – ifølge jeres overbevisning – vildledende og forkerte oplysninger i forbindelse med sagsbehandlingen af vandløb på ovennævnte adresse.

Der vil blive fremsendt høringsudkast til afgørelse i indeværende uge, vedr. den vandløbsretlige behandling af grøftesløjfningen på ..., til din klient og øvrige høringsparter. Sagen sendes i de lovpligtige 4 ugers offentlig høring. Efter høringsperiodens udløb træffes endelig afgørelse i sagen, med de lovpligtige 4 ugers klageperiode.

Vi beklager at sagsbehandlingen først er igangsat nu pga. travlhed, men Vandløbsmyndigheden har pr. mail af 31.1.2019 tilkendegivet, at man var sindet at godkende sløjfningen efter at have undersøgt om der var problemer i forhold til naturbeskyttelseslovens bestemmelser. Det bemærkes, at ændringer i naturbeskyttelsesområder kræver dispensation og at en dispensation, jf. klagenævnspraksis, ikke alene kan begrundes i økonomiske hensyn eller arealanvendelsens behov. Den forsinkede igangsætning af sagsbehandling har derfor ikke haft betydning for din klient og vi kan konstatere, at grøften allerede fysisk er sløjfet.

Som udgangspunkt kan anlægsarbejde ikke igangsættes før en klagefrists udløb og en eventuel klage har opsættende virkning, jf. Vandløbslovens § 82, stk. 8. I nærværende sag har vandløbsmyndigheden dog meddelt ansøger, at anlægsarbejdet kunne igangsættes. Det har således været muligt for bygherre at igangsætte arbejdet, blot 14 dage efter, at ansøgningen herom var modtaget. Dette er ikke normal praksis, og kan ikke forventes gentaget, da der normalt forventes en sagsbehandlingstid på vandløbsretlige afgørelser på mindst 3 måneder, og evt. længere, i de tilfælde hvor der også skal meddeles dispensation fra Naturbeskyttelsesloven.

E-mail tilsendt [kommune] pr. 22. januar 2019, med oplysninger om en række ekstraudgifter, be-
tragter vi herefter alene som en oplysning, da vi med accept om igangsætning blot 2 uger efter ansøgning har afvejet lovkrav om, at en tilladelse skal foreligge før anlægsarbejdet igangsættes. Det bemærkes i øvrigt, at uforudsete udgifter ved byggeri er forventeligt i disse sager, idet jordbundsforhold og grøfter/dræn kan have helt andre faktiske forhold end de forventede. Dette er ikke forhold som de respektive myndigheder er ansvarlige for, ligesom de ej heller kan holdes økonomisk ansvarlige for. På den baggrund afvises erstatningskravet fremsendt til [kommune] den 20. juni 2019. "

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"3. Hvad dækker retshjælpsforsikringen

Forsikringen dækker tvister, som er opstået i privatlivet.

3.1 Tvist

Ved tvist forstås en konkret, aktuel konflikt, som parterne ikke selv har kunnet løse, og som kan behandles af en domstol eller ved voldgift.

Forsikringen dækker ikke udgifter til almindelig advokatrådgivning.

3.2 Rimelig grund

Det er en betingelse for dækning, at der er rimelig grund til at indbringe tvisten for domstolene eller voldgift. Hvis der efter selskabets opfattelse ikke er rimelig grund, skal selskabet begrunde det."

Nævnet udtaler:

Klageren har købt en grund og opført et sommerhus. På grunden løb der en grøft, og klagerens sælger havde oplyst, at der var givet tilladelse til at nedlægge grøften. Byggetilladelse blev givet den 30/8 2018, og den 11/11 2018 modtog klageren et tilbud på etablering af et nedsivningsanlæg på grunden. I tilbuddet blev der blandt andet taget forbehold for "myndighedskrav og evt. ændringer fra byggetilladelsen". Den 7/1 2019 kontaktede klagerens kloakmester kommunen som led i forundersøgelse for placering af nedsivningsanlægget på grunden, og han fik at vide, at der ikke kunne dispenseres fra afstandskrav til åbne grøfter. Han blev omstillet til afdelingen for Vand og Natur og fik oplyst, at "alle ændringer af grøfter om det er lukning el rørlagt skal der søges dispensation ved Natur og Miljø. [Medarbejder] ville foreslå grøften bliver flyttet udenfor huset som åben grøft for undgåelse af problemer med eventuelle forstoppelser i rørlagt grøft han anbefalede at der blev lavet en dispensation for området". Den 16/1 2019 indsendte klagerens ingeniør en ansøgning om godkendelse af vandløbsprojekt til flytning af grøften. Den 31/1 2019 meddelte kommunens afdeling for Vand og Natur tilladelse til, at grøften måtte nedlægges uden yderligere godkendelse, og skrev blandt andet, at "Der kræves ikke tilladelse, da grøften betegnes som en lavning på grunden, og ingen afvandingsmæssige formål har. Ved udstykning af sommerhusgrundende, er der etableret en drænledning nord for matriklen, som afvander området". Samme dag bekræftede kommunens afdeling for Byg, at grøften måtte nedlægges. Kommunen har dog efter, at grøften fysisk er blevet sløjfet, sendt sin beslutning om nedlæggelse af grøften i høring i overensstemmelse med vandløbsloven.

Klageren har ansøgt om retshjælpsdækning til en sag mod kommunen for fejlrådgivning, idet han har rejst et erstatningskrav på 54.887,50 kr. for påførte ekstraudgifter til sin entreprenør for afbrydelse af arbejder med at etablere fundamenter og adgangsvej, til sin ingeniør for udarbejdelse af ændret grøftforløb og for eget tidsforbrug med sagen og deraf følgende mistet indtjening.

Selskabet har afvist at yde forhåndstilsagn om retshjælpsdækning med henvisning til, at der ikke er rimelig grund til at føre sagen.

Som sagen foreligger oplyst, kan nævnet ikke kritisere selskabets afgørelse.

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at klagerens kloakmester under sin telefonsamtale den 7/1 2018 med kommunen blev oplyst om, at der skulle søges dispensation for alle ændringer af grøften, og at forslaget om at flytte grøften uden for huset blev givet på baggrund af oplysninger givet i en telefonsamtale og ikke på baggrund af en egentlig sagsbehandling hos kommunen. Nævnet har endvidere lagt vægt på, at klageren ikke valgte først at kontakte kommunen for at få klarhed over kommunens tidligere oplysning til sælgeren af grunden om, at der ikke ville være problemer med at nedlægge grøften, før han satte sin ingeniør til at projektere en ændring af grøftens forløb. Nævnet har også lagt vægt på, at klageren har valgt at igangsætte bygge- og anlægsarbejder på grunden uden forinden at have fået de nødvendige tilladelser til nedsivningsanlægget m.v. på plads.

Det, som klageren har anført, kan ikke føre til et andet resultat.

Som følge heraf

Ankenævnet *for* Forsikring

12.

94884

b e s t e m m e s :

Klageren får ikke medhold.

Jens Kruse Mikkelsen
formand